

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתיג

ערב שבת קודש פ' שמות, מברכים-החודש שבט
ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שמעון הכהן ב"ר משה הכהן ע"ה

דואק

נפטר ביום כ"ו טבת ה'תשמ"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בניו

ר' משה הכהן, ר' רחמים הכהן, ר' מרדכי הכהן

ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ז"ל סאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ר ר' יוסף ארי' לייב ב"ר משה באר ז"ל סרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ר מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
ו'הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

סימני הברכות של דורנו שבמסכת סוטה / משיחת אחרון של פסח היחשבי

6 זמן הגאולה

זקוקים רק לצעקת היהודי שרוצים לצאת מהגלות / פרשת השבוע באור הגאולה

10 ניצוצות של משיח

יקחו אותה מגלות הדולרים לארץ ישראל ... / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה

11 המעשה הוא העיקר

לאחרי שיש כבר את ה"מלך מבית דוד" שהוא "בחזקת משיח" ... / הוראות למעשה בפועל

13 כתב-יד-קודש

המסירות-נפש דשבט לוי / צילום מהגהת כ"ק אד"ש מה"ם על שיחת שי"פ שמות החשמי"ז

בפרשת השבוע - פ' שמות - מתחיל הסיפור אודות גלות מצרים, "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים", עבודת פרך.

סדר שיעבוד הגלות ה', שבתחלה החלו בני ישראל לוותר במקצת ברוחניות, מילאו את דרישות המצרים, ולאחר מכן ה' שיעבוד הגלות בגשמיות.

ההתחלה היתה ב"וימררו את חייהם", זו התורה, שכן היא חייו של בן-ישראל, וכשויתרו ברוחניות בא השיעבוד בגשמיות, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

בספר "פנים יפות" נאמר, לגבי מה שאמר פרעה: "לכו לסבלותיכם", כי שבט לוי לא ה' משועבד לפרעה, כי אם עשו את עבודתם הפרטית, "לסבלותיכם", העבודה שלכם. וה"פנים יפות" מסביר את הטעם לכך ששבט לוי לא ה' משועבד משום שביחס לשבט לוי נאמר: "וללוי אמר, תומך ואורך לאיש חסידך". "תומך - זו מצות מילה, "ואורך" - זו תורה, בשני אלה ה' שבט לוי שלם גם בשעת הגזירה, לפיכך לא היו נתונים לשעבוד פרע ה ואילו שאר בני ישראל, שויתרו ביחס לגזירת "תומך ואורך", שימש הדבר התחלה גם לשעבוד בגשמיות.

לכאורה בלתי מובן: בשלמא ב"תומך - זו מצות מילה" היו חייבים משום הציווי שה' לאברהם איבנו, אבל בשאר עניני תורה לא היו הרי חייבים, שכן ה' זה לפני מתן תורה. בכלל, קיימת שאלה אם היו חייבים במסירת-נפש, שהרי ישנה סברה שה' להם דין בני נח שאינם חייבים במס"נ, וכיצד אם כן אירע שבגלל שלא מסרו נפשם בא שיעבוד מצרים?

מכאן, איפוא, הוראה כי כאשר מדובר אודות רוחניות, הרי לפעמים לא נוגע אם ברורה החובה על פי דין למסור הנפש או לא. אף לא חשוב אם חייב הוא לעשות את עצם הענין על פי דין או שזה רק מנהג שהנהיג הרבי או רבי קודם. על דרך שבמצרים קיבל שבט לוי על עצמו לימוד התורה כפי שאברהם* וכו' הנהיג אותו, עד כדי מסירת נפש.

כשהנידון הוא אודות רוחניות, אין להכנע לשום גזירה, ויש ללכת בתוקף הגדול ביותר. שכן גשמיות תלוי' ברוחניות. באם יש ויתור לגזירה ברוחניות - מבצבצת הגזירה גם בגשמיות. ולאידך גיסא, כשלא נכנעים לגזירה ברוחניות צועק פרעה בעצמו: לכו לסבלותיכם, פרעה עצמו מודה בלסבלותיכם, בעובדה שאין משועבדים אליו.

פרעה ה' מלך בכיפה על כל העולם, והיו לו כוחות גדולים, עד שגם משה רבנו ה' ירא מכך עד שהקב"ה אמר לו בא אל פרעה***, ושבט לוי, שנמצא גם הוא תחת שלטון פרעה מלך מצרים שלא ברח איש משם, מאחר שלא ויתר ברוחניות - לא היתה לפרעה דעה עליו. סיפורי התורה מהווים הוראה בעבודת האדם.

הרמב"ם אומר: "כל מי שנדבה לבו לשרת את הוי"ו הריהו כשבט לוי. אין לו, אמנם, חלק ונחלה בארץ, אך הוי' הוא נחלתו, ויש לו זאת לא רק ברוחניות כי אם גם בגשמיות. צריכים, איפוא, כל בני-ישראל לדעת שהם כשבט לוי.

בשעה שמגיע מנגד המבלבל לעבודת השם, אין לחשוב שע"י ויתור כלשהו יפסיק מבלבל, אדרבה, יוותרו לו במשהו - יתחיל לבלבל במדה חזקה יותר, ולא רק ברוחניות כי אם גם בגשמיות. אחרי ויתור קל בגזירות ברוחניות, וימררו את חייהם, נאמר מיד אחר כך, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

המשך בסוף עמוד 12

ליכות

הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי ז"ל, מרת נחמה פייגא שיחי וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי ש"י לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחוה מוסיא שיחי שגלוב

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

”בשופטני עסקינן”¹⁰, מדובר על יהודים שומרי תורה ומצוות, שגם הם תמיד טרודים, יומם ולילה לא ינוח ולא ישקוט, וחושבים כל הזמן על העסק או על העבודה.

ג. הנה, כשם שבמצרים היתה עבודת פרך בזה שנתנו מלאכת נשים לאנשים¹¹ כו', דכיון שלא הורגלו בזה הרי זה מייגע יותר, כך גם בענינו: יהודי בן אברהם יצחק ויעקב מורגל מגזע מחצבתו לעניני תורה ומצוות, ורק מכיון שהנשמה ירדה למטה בגוף וזקוקה לפרנסה – לכן צריך להיות ”יגיע כפיך”¹² (ולא המוח והלב) בעניני הפרנסה¹³; אך כאשר הוא משקיע בזה גם את השכל שבמוח עם הרגש שבלב, אזי מכיון שאינו מורגל בזה – הרי זה מייגע אותו ביותר, מונע בעדו ללמוד שיעורים בתורה, אותם הוא דוחה למחר, וכך יום רודף יום וחודש רודף חודש ללא תורה כו'.

אמת אמנם שאפילו ”בשעת החטא (הנשמה) היתה באמנה אתו ית”¹⁴, אך זה בנוגע לנשמה, אבל הנפש הבהמית והגוף – הרי ”בגופם היו מושלים”¹⁵: אין לו זמן ללמוד נגלה, אין לו זמן ללמוד חסידות, וגם לא לפירוש המלות ולא לתפלה בציבור.

עד כדי כך שזה לא רק אצל בעלי עסק, אלא אפילו יושבי אהל מסתכלים על השעון (מתי להפסיק לימודם), כמו בהדלקת נרות וכו', לא יקדים ולא יאחר¹⁵ – שלא יקדים בדקה קודם הזמן ולא יאחר בדקה אחר הזמן...

כאשר מתנהגים באופן כזה ד”עשה תורתך

קבע”¹⁶ – שיש לו זמן ”קבוע” ללימודו ובאמת אינו אווז מהענין¹⁷, רק היות שהוא משפיע או ראש ישיבה עליו ללמוד עם התלמידים, אך הלימוד שלו באופן דלא יקדים ולא יאחר – הרי מובן איזה פנים יש גם לזמן שבינתיים.

מכך מגיעים הדברים גם לתלמידי הישיבות, שבאמצע הלימוד התלמיד כבר אינו יכול להמתין יותר לרגע שבו הראש ישיבה או המשפיע יסגור את הספר והוא יצא לחרות – לא חרות מהיצר-הרע, אלא – מהתורה.

[.] וזוהי הקליפה דמדינה זו, שיש פיזור הנפש אפילו אצל תלמידים ויושבי אהל, ובפרט בבעלי עסק, שאפילו באמצע הלימוד או התפלה אינו מפסיק לחשוב כיצד ישקע מיד לאחרי זה שוב בטיט היון דגלות מצרים.

ד. על כך אומרים, שלכאורה ה' אפשר לחשוב: ”אם בגופם היו מושלים (המצרים) קל וחומר בנשותיהם”, כלומר, אם אנשים שהם מחויבים בלימוד נגלה דתורה ובלמוד פנימיות התורה, ומחוייבים בתפלה [ואפי' להדעות שתפלה היא מדרבנן¹⁸, הרי כאשר כבר עומד ומתפלל¹⁹ בודאי שמקיים בזה את מצות ”ועבדתם גו' בכל לבבכם”²⁰, שהיא מצות עשה מדאורייתא] – קל-וחומר שנשים, אשר אצלם כל זה הוא ענין של סמכות ורשות, הרי בודאי ש”היו מושלים . . . בנשותיהם”.

אבל הקב”ה נתן בנשים את הברכה ד”בינה יתירה נתנה באשה”²¹, והנשים הצדקניות

16) לשון המשנה אבות פ”א מט”ו, אבל כאן הכוונה כפרש”י (ועוד) לאבות פ”ב מ”ג: דבר קבוע ומוטל עליו חובה . . . מתי אפריק מעלי חוב זה.

17) ראה הערה הקודמת.

18) רמב”ם הל' תפלה פ”א ה”ח.

19) ראה גם לקו”ש חי”ד ריש ע' 223.

20) עקב יא, ג.

21) נדה מה, ב.

המסירות נפש דשבת לוי

בקשר עם פ' השבוע, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת כ”ק אדמו”ר מה”מ שליט”א על שיחת ש”פ שמות ה'תשט”ז (נדפסה בלקו”ש ח”ב ע' 487 ואילך)

בעמוד 15 הבאנו את הצילום בתרגום חפשי ללשון הקודש

להלן פענוח הקטעים שנוספו בהם תיקונים מכ”ק אד”ש (התיקונים הודגשו):

איז פון דעם א הוראה, אז ווען עס האַנדלט זיך וועגן רוחניות, איז לפעמים ניט נוגע צי מען איז קלאר מחויב על פי דין זיך מוסר נפש זיין אדער ניט, עס איז אפילו ניט נוגע אויב מען איז מחויב טאן דעם עצם ענין מצד הדין, צי דאס איז נאר א הנהגה וואס דער רבי האט איינגעפירט, אדער א פריערדיקער רבי. על דרך ווי במצרים האט שבת לוי אנגענומען לימוד התורה ווי אברהם* וכו' האט עס איינגעפירט, ביז צו מסנ”פ.

אויב עס האַנדלט זיך וועגן רוחניות, דארף מען ניט אנעמען קיינע גזירות, און גיין מיט דער גרעסטע שטארקייט.

ווארום גשמיות איז אפהענגיק פון רוחניות. גיט מען נאך א גזירה אין רוחניות, שפארט ארויס די גזירה אויך אין גשמיות. ולאידא גיסא, גיט מען ניט נאך די גזירה אין רוחניות, איז דעמאלט שרייט פרעה אליין לכו לסבלותיכם. פרעה אליין איז מודה אין דעם לסבלותיכם, אז מען איז ניט משועבד צו אים.

פרעה איז געווען א מלך בכיפה על כל העולם, און ער האט געהאט זייער גרויסע כחות, ביז אז אפילו משה רבנו האט מורא געהאט פאר דעם, ביז השי”ת האט עם געזאגט, בא אל פרעה** און שבת לוי האט זיך אויך געפונען אונטער פרעה בארץ מצרים גופא, וואס קיינער האט פון דארט ניט געקענט אנטלויפן, נאר וויבאלד אז זיי האבן אים ניט נאכגעגעבן אין רוחניות, האט אויף זיי פרעה קיין דעה ניט געהאט.

די סיפורי התורה זיינען א הוראה בעבודת האדם.

. . בשעת אז עס קומט א מנגד וואס איז מבלבל צו עבודת השם, זאל מען ניט מיינען, אז דורך דעם וואס מען וועט אביסל נאכגעבן, וועט ער אויפהערן מבלבל זיין. פונקט פארקערט, וועט מען אים עפעס נאכגעבן, וועט ער אנהויבן מבלבל זיין נאך שטארקער. און ניט נאר אין רוחניות, נאר אויך אין גשמיות. גיט מען עפעס נאך די גזירות אין רוחניות, וימררו את חיייהם, שטייט באלד דערנאך, בעבודה קשה בחומר ובלבנים וגו'.

. . הגם אז מצד דעם חושך הגלות פאדערט זיך צו פארבייגעהן כמה ענינים, וכמו מצות התלויות בבית המקדש, אבער באמת איז די כוונה פון גלות א הכנה והקדמה צו די גילויים דלעתיד.

(* ראה חזקוני שמות ה, ד.)

(** ראה זהר ח”ב לד, א.)

10) ב”ב קכב, א. שביעות מח, ב.

11) סוטה יא, ריש ע”ב.

12) תהלים קכח, ב.

13) ראה בהנסמן בהערה 29. לקו”ש ח”א ע' 62. ועוד.

14) תניא ספכ”ד.

15) שבת כג, ב. וראה גם ברכות ח, ב.

ד"גאולת ישראל", עי"ז שמתכווננים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד"ימות המשיח". כולל ובמיוחד - בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם - ע"י שמחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם, כולל - ע"י ההשתתפות (או להוסיף חיזוק בזה אם משתתף כבר) בלימוד הרמב"ם דכו"כ מבני"ג, ג' פרקים ליום, או פרק א' ליום, או ספר המצוות³, ובפרט - בספר הרמב"ם עצמו - הלכות מלך המשיח⁴, בשני הפרקים האחרונים בהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בעצמו בזה, להשתדל להשפיע גם על עוד מבני"י שסביבו, אנשים נשים וטף, באופן ד"העמידו תלמידים הרבה"⁵, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁶, שלאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו . . . ויכופ כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה'" - שהוא "בחזקת שהוא משיח" - שהוא יהיה תיכף ומיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את כל העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו"⁷,

עד - כסיום הרמב"ם "מלאה⁷ הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים".
(משיחת ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית*)

- (3) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ז ע' 229 ואילך.
(4) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.
(5) אבות פ"א מ"א.
(6) הל' מלכים ספי"א.
(7) ישע"י יא, ט.
(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על ידינו. המו"ל.)

המשך מעמוד 15:

לאיך גיסא, כשלא מוותרים דבר לקליפה המבלבלת, כי אם "תומיך ואוריך לאיש חסידיך", אוריך - לימוד התורה, ותומיך - קיום המצוות, אז נפטרים משיעבוד הגלות, ואין לקליפה זכות דעה לא רק ברוחניות כי אם גם בגשמיות.

הגם שמצד חושך הגלות לא מתקיימים לפי שעה כמה ענינים, וכמו מצות התלויות בבית המקדש, הרי באמת, כוונת הגלות היא הכנה והקדמה לגילויים דלעתיד.

נאמר: "כתית למאור", דישאל נמשלו לזית, מה הזית הזה כשמכתשין אותו - מוציא שמנו, כך ישראל וכו'.

דוקא הגלות היא הכנה למתן תורה.

כי ה' זה בגלות מצרים וכך בגלות הנוכחית. אלא שאז: אחרי גלות מצרים נתגלה החלק הנגלה שבתורה ואילו עתה נגיע ל"מאור" עצמו, למאור שבתורה כתית - למאור, ע"י פנימיות התורה.

וכשאין מוותרים דבר - הרי למרות שלעת עתה נמצאים בגלות, לא בארץ ישראל, משום הכוונה העליונה - אך יש ל"זאכלו את חלב הארץ", ענין הגלות קיים רק בכך שלא נמצאים בארץ ישראל אך ענין השיעבוד אינו.

צריכות לגדל ולחנך דור שלא ילמד מהאבא ומהסבא אשר אצלם (כנ"ל) - גם בשעת הלימוד ניכר כי הם עושים זאת כדי לצאת ידי חובה, ללא חיות וללא ניגון [פעם נהגו יהודים ללמוד בניגון ולא ידעו כלל על צורת לימוד אחרת], וכשרק מצלצל הטלפון סוגרים מיד את הגמרא או המאמר ורצים לטלפון, אף שאינם יודעים האם זו שיחה חשובה...

מה כל כך חשוב לך כעת שיחת הטלפון? הרי יש לך עכשיו טלפון עם הקב"ה, וכמאמר חז"ל עה"פ "תען לשוני אמרתך"²² שהלימוד צריך להיות "כעונה אחר הקורא"²³, ובפרט עוד שהוא מסופק האם שיחת טלפון זו חשובה ונחוצה כעת, ולמרות זאת מפסיק מיד מלימודו - הרי זה היפך הכללי²⁴ דספיקא דאורייתא לחומרא.

ה. בלקוטי תורה פ' בחוקותי²⁵ מובא שכל הענינים הכתובים בפרשת בחוקותי הם באמת ברכות. ועד"ז יש לומר בנוגע לדברי הגמ' בסוף מס' סוטה "בעקבות משיחא גו' נערים פני זקנים ילבינו גו' בת קמה באמה כלה בחמותה", שגם ענינים אלו הינם ברכות²⁶:

הנשים צדקניות יגדלו ויחנכו דור שלא ילמד מהאבא והסבא, שאמנם צריך לנהוג כבוד באביו וכו', ומכל-שכן ברבו שמביאו

22) תהלים קיט, קעב.

23) ע"פ סוכה לח, ב. וראה תו"א יתרו סז, ב. סה"מ תש"ד ע' 139.

24) ביצה ג, ב. וש"נ. רמב"ם הל' ממרים ספ"א.

25) מח, א ואילך, וראה גם מו"ק ט, ב (הובא בלקו"ת): הנך כולהו ברכתא נינהו. וראה לקו"ש ח"ט ע' 137 ובהנסמן שם.

26) ראה גם שיחות קודש תשי"ד (הוצאת תש"ס) ע'

לחיי העולם-הבא²⁷ - אבל בנוגע לזה שאצל אביו ורבו העיקר הוא עניני העולם וכו', באותו פרט הילדים אינם צריכים ללמוד מהם, ואדרבה, על-ידי הנהגתם הם יזכירו גם לאביהם ולרבים את הזמן שבו הם למדו בחדר, בישיבה קטנה או בישיבה גדולה, וזכרון זה יפעל בהם את הגישה הנכונה שעניני תורה ומצוות הם העיקר, ואת כל שאר עניני העולם יש לעשות "בלא לב ולב"²⁸.

באמת, מלבד התועלת הרוחנית הרי זה נוגע גם בגשמיות, וכפי שאדמו"ר הצ"צ מבאר בספר המצוות שלו²⁹ במשל מלבוש, שכאשר הלבוש ארוך יותר מדאי, היינו שעוסק בעניני הפרנסה יותר מכפי שנצרך, לא רק שאין זה מועיל אלא אדרבה - עוד מקלקל ח"ו.

וכל זה תלוי בנשים הצדקניות שבדורנו זה, שהן צריכות לחנך את הילדים שידעו כי העיקר הוא התורה והמצוות וכו', וזה יביא את ה"והשיב לב אבות על בנים"³⁰, שהאבות ישובו ע"י הבנים³¹, בביאת אלי' הנביא זכור לטוב, אשר יבוא "לפני בוא יום ה' הגדול והנורא"³² - הגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

216 (ובהערה 100 שם, צ"ל מח, א (במקום מא, א)). ועוד.

27) כריתות כח, סע"א (במשנה).

28) דה"א יב, לג. וראה ויק"ר פכ"ב ב (הובא בפרש"י עה"פ). ועוד.

29) במצוות תגלחת מצורע - קז, ב ואילך. וראה גם לקו"ת תצא לז, סע"ב ואילך (נסמן בהערות וציונים לכ"ק אדמו"ר שליט"א לדרמ"צ שם).

30) מלאכי ג, כד.

31) כפרש"י עה"פ.

32) שם, כג.

מוקדש ליזכות ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

זקוקים רק לצעקת היהודי שרוצים לצאת מהגלות

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. ידוע הרי ש"התורה היא נצחית"¹. וכשם שהתורה מספרת כיצד ה' סדר יציאת בני ישראל מגלות מצרים, כך גם צריך להיות סדר היציאה מהגלות הנוכחית, וכדלקמן.

בגלות מצרים, כאשר הקב"ה שלח את משה רבינו למסור לבני ישראל שהם ייצאו מהגלות, הסדר ה' שבני ישראל צריכים לשאול את משה רבינו "מה שמו"²? וזה ממשך ומגלה ("רופט ארויס") את מענה הקב"ה למשה³: "אהי אשר אהי" גו' כה תאמר לבני ישראל אהי שלחני אליכם".

וכשם שהקב"ה בישר ליעקב אבינו "אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה"⁴, כך גם בגלות זו

– גלות שבה נמצאים הן היהודים בחוץ לארץ והן היהודים בארץ ישראל, כיון שנחרב בית המקדש ונתבטל המעמד ומצב דישראל במעמדם ולוים בדוכנם וכהנים בעבודתם⁵, היות ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"⁶, ואדרבה, בארץ ישראל – פלטרין של מלך – הגלות יותר נוגעת מאשר בחוץ לארץ שאינה פלטרין של מלך –

הקב"ה נמצא יחד עם בני ישראל בגלות ואח"כ "אנכי אעלך גם עלה".

ולכן אסור ח"ו ליפול ברוח ("זיין אראָפגעפאלן"), צריכים רק ה"ויזעקו"⁷ של בני ישראל על הגלות, ואזי "וישמע אלקים את נאקתם וגו"⁸ עד ל"וידע אלקים"⁹, והקב"ה מוציאם מהגלות.

ב. ויתירה מזו, בגלות הנוכחית הדבר בתוקף יותר מכפי שהי' בגלות מצרים:

נאמר בהזרה¹⁰ ומבואר בתורה אור¹¹, שבגלות מצרים ה' "וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה גו"¹² כפשוטו, משא"כ עכשיו, כאשר עורכים הכנות לביאת משיח צדקנו, הרי זה מתבטא בעבודה ויגיעה בלימוד התורה – "בחומר דא קל וחומר, ובלבנים דא ליבון הלכתא"¹³, ובכל עבודה בשדה דא ברייתא", ולא עבודת פרך

(1) תניא רפי"ז.

(2) פרשתנו ג, יג.

(3) שם יד.

(4) ויגש מו, ג-ד.

(5) ע"פ תפלת "רבון העולמים" בתפלת השחר.

(6) תפלת מוסף דיו"ט (שואמרים גם באה"ק ת"ו).

(7) פרשתנו ב, כג.

(8) שם, כד.

(9) שם, כה.

(10) ח"ג קנג, א (ברע"מ). ועד"ז בח"א כז, א.

(11) ריש פרשתנו. וראה גם אוה"ת פרשתנו ע' ח

(ובהערה שם) ואילך.

(12) פרשתנו א, יד.

(13) כ"ה במקומות שבהע' 11 ובוח"א שם. וזח"ג: לבון

הלכה.

לאחרי שיש לנו כבר את ה"מלך מבית דוד" שהוא "בחזקת משיח"...

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר "כלו כל הקצין"¹, כבר עשו בני" תשובה, וסיימו הכל, כולל גם – "לצחצח הכפתורים", וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני" שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן, שאם כבר בירידה למצרים אלפי שנים לפני"ז, נמצא בגלוי "גאולת ישראל" ב"ואלה שמות בני" הבאים מצרימה", ואם עבודת בני" בכל הזמנים היא להמשיך את הגאולה במצב הגלות,

ועאכ"כ לאחרי שישנו כבר הריבוי דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, כולל – דרבי אלעזר בן עזרי' בזמנו, והרמב"ם בזמנו, וכל צדיקי ישראל בכל הדורות, עד בדורות האחרונים – העבודה דרבותינו נשיאינו המיוחסים לבית דוד משבט יהודה, כולל – העבודה דכ"ק מו"ח אדמו"ר במשך שבעים שנה בחיים חיותו בעלמא דין (תר"ם-תש"י) –

הרי **במכל-שכן וקל וחומר** בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי שסיימו הכל (כנ"ל), ישנה ההבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי' (תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח".

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין "כל ימי חיך" ו"ימות המשיח" (כמו שהיה אצל בני" בכל הדורות **שלפני** דורנו זה), אלא "כל ימי חיך" דכל אחד מבני", חיינו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) "ימות המשיח" בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו גם כשזה במצב דלילה, "הבאים מצרימה"), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים הרגע הראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ"ימי חיך" בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (גם אם הוא כבר מבוגר יותר משבעים שנה וכיו"ב), עובר כל יהודי מיד – בתכלית השלימות, "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין", בהמשך ד"כל ימי חיך" בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה, שהעבודה דבני" עתה צריכה להיות "להביא לימות המשיח", גלות **מיד** ("שוין גלייך") בפועל איך שהמצב ד"הבאים מצרימה" בגלות הוא באמת מצב

(2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים קיט, ב. ועוד.

(1) סנהדרין צז, ב.

יקחו אותו מגלות הדולרים לארץ ישראל...

גם כאשר הוא מסרב לצאת ממצרים וטוען לשם מה אני זקוק לגאולה; הרי הוא חי במדינה דמוקרטית שבה מרשים לו ללמוד ולהתפלל ללא הפרעה, ומה הוא זקוק לארץ ישראל כאשר שטחה של מדינה אחת כמו טקסס גדול פי כמה מכל ארץ ישראל; רצונו במחשב – יש לו במנהטן, רצונו בתפוז טוב – יש לו בלוס-אנג'לס, ואפ'י יש לו ישיבת תומכי תמימים בברוקלין!... כאן (בארה"ב) יש לו אפשרות להיות "סנטור", ואם הוא גם נולד באמריקה ביכולתו להתמנות אפילו ל"נשיא"...

[. .] אומרים לו, שהוא נמצא בגלות ממש, ושבגאולה יקחו אותו מהמשרד (ומהמליון דולר) לארץ ישראל, אלא שבינתיים עליו באמת להודות להקב"ה ע"כ שטוב לו פה, שהרי יכלו לקחת אותו גלות עם שלשלאות של ברזל, וכפי שהי' במצרים שלמרות שבני ישראל היו ב"מיטב הארץ", בכל-זאת היו בגלות מצרים!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשכ"ה - בלתי מוגה)

כל הענינים המנגדים לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו

בסוף פרשת שמות נאמר – "כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם של ישראל יגרשם"), זאת אומרת: היו יהודים שלא רצו לצאת מגלות מצרים, ועל זה אמר הקב"ה – "ביד חזקה יגרשם מארצו": גוים יגרשו את בני-ישראל מן הגלות!!

על-פי-זה מובן שכל הענינים המנגדים ללימוד התורה כדבעי ולקיום המצוות בהידור, ודיבורים . . נגד ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש – לא יעכבו את ביאת משיח צדקנו, ובפשטות: ביאת משיח צדקנו תהי' תיכף ומיד, "אחכה לו בכל יום שיבוא", "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וטעם הדבר – כי "רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום!!"

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"ז וזגות הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

כפשוטו ח"ו.

וכאשר אנו עדיין נמצאים בגלות, צריך להיות ה"ויעקזו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה"¹⁴: בני ישראל צריכים לזעוק שכבר עשו את העבודה דלימוד התורה וקיום המצוות בזמן הגלות, וישנו כבר ה"חומר דא קל וחומר ובלבנים דא ליבון הלכתא" וכו', ואם-כן מדוע לאחרי כל-זה מחזיקים אותנו עדיין בגלות!?

אמנם העבודה כבר ישנה, אבל זקוקים רק לצעקתו של היהודי שרוצים לצאת מהגלות, ואזי מתקיים מיד ה"וידע אלקים"¹⁵, שהקב"ה מוציא מיד את בני ישראל מהגלות.

המציאות היא שרוב העולם כבר זכאי

ג. והנה, כשם שבגלות מצרים היו כמה מבני ישראל שלא זעקו ולא רצו לצאת ממצרים ר"ל¹⁶, כך גם עכשיו ישנם ר"ל יהודים שלא זועקים ולא רוצים לצאת מהגלות!

אבל רובם של בני ישראל – עד "ועמך כולם צדיקים"¹⁷ – רוצים לצאת מהגלות, ולכן מוסיפים ביתר שאת ויתר עוז בקיום התורה והמצוות בכדי למהר את היציאה מהגלות, בידענו את הבטחת הקב"ה שכאשר בני ישראל מוסיפים בעבודתם בתורה ומצוות, ממחרים עוד יותר את הגאולה.

ולא כמו אלו הנופלים ליאוש ר"ל מחושך הגלות, אלא יודעים אנו שאפילו אם אכן זהו חושך כפול ומכופל, אעפ"כ יש בכחו של יהודי ע"י פעולה אחת להביא את הגאולה!

וכפי שכתוב בתקוני זהר¹⁸ שאם צדיק אחד (ועאכו"כ שני צדיקים) מתנהג כדבעי הוא מביא את הגאולה, וכפסק הרמב"ם¹⁹ ש"צריך כל אדם שיראה עצמו כו' כאילו חציו זכאי וחציו חייב כו' עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

זאת-אומרת: אפילו אם נאמר שחצי עולם חייב ח"ו – אשר באמת זהו חשבון של שקר, כיון ש"ועמך כולם צדיקים" – פוסק הרמב"ם שע"י מצוה אחת, פעולה אחת, דיבור אחד או מחשבה אחת, יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועאכו"כ כשהמציאות אינה כך, אלא רוב העולם הוא זכאי – הרי ודאי שע"י פעולה אחת יכולים להכריע את כל העולם כולו לכף זכות ולהביא תשועה והצלה!

ועד שע"י אותה פעולה אחת אפשר להביא את התשועה והצלה האמיתיים – הגאולה האמיתית והשלמה, שאזי יהי' "ואשא אתכם על כנפי נשרים"²⁰, בדוגמת מה שהי' ביציאת מצרים שמרעמסס לסוכות "ק"כ מיל היו, ובאו שם לפי שעה שנאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים"²¹ – כך גם יהי' בגאולה העתידה "וארו עם ענני שמיא"²², ברגע אחד ללא שום

חדש ס"פ נח (כג, ד).

(19) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(20) יתרו יט, ד.

(21) פרש"י עה"פ בא יב, לו. ועד"ז בפרש"י יתרו שם.

(22) דניאל ז, יג. סנהדרין צח, א.

(14) פרשתנו ב, כג.

(15) שם, כה.

(16) פרש"י בא י, כב.

(17) ישעי' ס, כא.

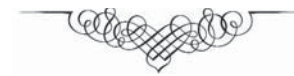
(18) הובא במאמר אדה"ז ד"ה איתא בתיקונים – בונה ירושלים ספ"ד. מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תג. וראה זהר

מדידות והגבלות.

ובמכל-שכן וקל-וחומר מציאת מצרים: במצרים היתה העבודה "בחומר ובלבנים גו" בגשמיות כפשוטו, וכשמדברים על גשמיות הרי זה במדידה והגבלה, אשר קודם עושים דבר אחד ואח"כ עושים דבר שני ואי אפשר לעשות שני דברים בבת אחת, קודם מניחים לבניה אחת ואח"כ מניחים לבניה שני וכו';

משא"כ כאשר העבודה היא ברוחניות (כפי שהיא בגלות זו) "בחומר דא קל וחומר, בלבנים דא ליבון הלכתא כו" - אזי ברוחניות אין שום מדידות והגבלות, ולכן יכול להיות "וארו עם ענני שמיא".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ שמות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

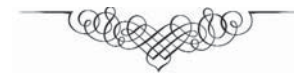

בפרט כששומעים מנשיא דורנו...

גם לאחר קושי ואריכות הגלות האחרון במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה (שלא בערך לגלות מצרים במשך מאתיים ועשר שנה) - מציאותם של "בני ישראל" היא בעצם **למעלה מגלות**, וכל רגע נוסף שנמצאים בגלות ה"ז באופן ד"הבאים מצרימה", "כאילו אותו יום נכנסו למצרים", ועומדים הם בתוקף האמונה והבטחון שתיכף ומיד יקיים הקב"ה הבטחתו "פקד פקדתי אתכם" בגאולה האמיתית והשלימה, ובפרט כששומעים ממשה רבינו שבדורנו¹, "כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו (כנ"ל ס"ב²), ועאכו"כ לאחר שישנה גם השלימות דארבעים שנה, "נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"³, ועומדים בשנת הנ"א (ה'תשנ"א), ר"ת (הי' תהא שנת) נפלאות אראנו⁴.

ולכן, יש לעודד ולחזק את רוחם של בני"ע"י ההכרזה שהקב"ה אומר בכל יום באופן חדש ממש "פקד פקדתי אתכם", ומשיח צדקנו "עומד אחר כתלנו"⁵, ו"הנה זה בא"⁶, ויש להתכונן לקבל את פניו ע"י ההוספה בקיום התומ"צ, **כפס"ד הרמב"ם**⁷ (בעל יום ההילולא דכ"ף טבת, מוצש"ק זה⁸) שע"י "מצוה אחת הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

(משיחת ש"פ שמות, י"ט טבת ה'תנש"א - מוגה)

- 1) ראה ב"ר פנ"ו, ז: "אין דור שאין בו כמשה". וראה זח"ג רע"ג, א. תקו"ז תס"ט (ק"ב, רע"א. ק"ד, וע"א). תניא פמ"ד. שם אגה"ק ביאור לסי' ז"ך בסופו.
- 2) סה"ש תנש"א ח"א ע' 240.
- 3) תבוא כט, ג.
- 4) להעיר מהרמז בפרשת השבוע (ד, יג): "שלח נא
- ביד תשלח" (גואלם לעתיד" - פרש"י) - "נא" ר"ת "נפלאות אראנו".
- 5) שה"ש ב, ט.
- 6) שם ח. וראה שהש"ד עה"פ (פ"ב, ח (ב)).
- 7) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
- 8) ראה לעיל הערה 27 [סה"ש תנש"א ח"א ע' 242].

איך מצילים את הילדים ומביאים הגאולה

כשם שגלות מצרים היא שורש כל הגלויות, ולפיכך קיימות גם עתה הגזירות שהיו אז, כאמור - כך גם נאמר ביחס לגאולה: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", הגאולה העתידה תהיה דומה לגאולת מצרים. ופירוש הדבר שגם ההכנות והדברים המביאים גאולה זו צריכים להיות דומים לדברים שהביאו את גאולת מצרים.

לגבי גאולת מצרים נאמר²: "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים". מה עשו אותן נשים צדקניות? - הקימו דור של יהודים. כשיצאה גזירתו של פרעה טענו הן³ שאין להתחשב בגזירות פרעה של "כל הבן הילוד - היאורה תשליכוהו", ומאחר שהקב"ה ציוה יש לעשות את אשר ציוה, מבלי לערוך חישובים על תכלית הדבר, ובשכר נשים צדקניות אלו נגאלו אבותינו ממצרים.

אף עתה כן: בכל מדינה ומדינה, ובמיוחד באמריקה, אין לתת משקל רב לשאון השורר במדינה ולעשות חישובי תכלית וכו'. יש לחנך את הילדים כפי אשר ציוה הקב"ה והוא ידאג לילדים וגם להורים.

דוקא ע"י אי התחשבות בגזירת פרעה מצילים את הילדים ומביאים גם את הגאולה הכללית לכל עם ישראל, ע"י משיח צדקנו, בקרוב ממש.

(לקו"ש ח"א ע' 112, תרגום חפשי)

(3) שם יב, א.

(1) מיכה ז, טו.

(2) סוטה יא, ב.

המדור מוקדש

ולזכות הרה"ת **אודי אהרן יואל** בן מינדל וזוג' בת'יה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: **שטערנא שרה** ו**שמואל** שיחיו

ולזכות דוד **יעקב** בן מינדל שי, **מיכאל** נחמיה בן חיה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות **שושנה חסיה** בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת **אפרים יונה** בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת **יוסף יצחק** בן רייזל פרומה שי

ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות **צבי** בן חי' רחל שי

המדור - "כתב יד קודש" - מוקדש

לעילוי נשמת ר' **יהודה ב"ר צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו